

Hoe lang ze zich door deze ongelooflijke ruimte heen bewoog wist ze niet, maar blijkbaar was er nog lijn. Een ding was wel zeker. De wanden en het plafond waren nu dichterbij en ze zag aan de contouren van het glasheldere ijs dat die situatie er niet ruimer op zou worden. Geen twijfel mogelijk. Ze wachtte even. Wat nu. Als dit zich zou voortzetten dan liep dit dood. Lopen zou al gauw niet meer kunnen eigenlijk. Een heel benauwend claustrofobisch gevoel be kroop haar, ondanks dat ze overal meters diep in de ruimte rondom haar kon kijken.

En zo vond Rose zichzelf op haar knieën terug, terwijl ze maar net paste in dit gangetje in deze heldere groene gelwereld. Omdraaien zou een uitdaging zijn. Terug kruipen ging wel, als Knud dan maar de lijn strak hield.

Toen kwam ze op het punt dat de tunnel een flauwe bocht naar links maakte en verder kruipen eigenlijk niet meer ging. Ze realiseerde zich dat ze hierna volledig afhankelijk zou zijn van Knud die haar dan zou moeten terugtrekken. Op zich een koud kunstje voor hem. Hij was sterk en de grond was superglad, net zoals alles rondom haar. Ze waagde het erop, ging op haar buik liggen en tijgerde verder op knieën en ellebogen. De grip was goed, maar dat het nauwer werd verontrustte haar wel. Ze controleerde voor de zoveelste keer of het oranje nylon koord nog stevig vastzat aan haar riem. Dat was het geval. Ze keek achterom. Door de bocht in de gang was de ingang niet meer te zien. Dat was extra beklemmend. Wonderlijk genoeg was hier nog steeds dat schijnsel. En het was niet minder geworden. Zat dat nou in het ijs verscholen, of kwam het ergens achter de glasachtige massa vandaan? Er was geen bron of iets te ontdekken. Het kwam overal even diffuus vandaan.

“Gaaf het nog,” hoorde zij verrassend hard achter zich galmen als door een buis versterkt. Ze draaide haar hoofd om: “Ja, maar dit is het wel zo’n beetje! Hou er rekening mee dat je me zo terughaalt!”

Geen antwoord. Gefascineerd en met nieuwe kracht kroop ze verder. Ze merkte dat de groene gloed nu toch langzaam minder werd en ze knipte haar hoofdlamp aan. Ergens werd ze zich gewaar van een zacht ruisend geluid. Was dat er de hele tijd al geweest? Of verbeelde ze zich dat? Ze kon het niet lokaliseren of thuisbrengen.

Het volgende dat haar verontrustte, was dat ongemerkt de gepolijste spiegelgladde ijsvloer langzaam de verschijnselen van een vals plat was gaan vertonen. Naar beneden, leek het. Maar het was lastig oriënteren met al die glaslijnen door elkaar! Ze kon het gevoel van boven en onder nog slechts afmeten aan de zwaartekracht.

“Ik vertrouw het niet hier,” riep ze naar achteren. Rose voelde dat het onderhuids sluimerende gevoel van onrust bezig was zich met spoed een weg naar de oppervlakte te banen.

“Hou er rekening mee dat je me zo terughaalt,” riep ze nog eens, dit keer harder. Ze hoorde een geluid waarvan ze vermoedde dat het instemmend was en kroop voorzichtig nog een klein stukje verder.

Veel eerder dan ze had verwacht en ongemerkt ging het valse plat over in een nu duidelijk dalende hellingshoek. Tot haar grote schrik merkte ze dat de antisliplaag op haar armen wel geschikt was om op gladde ondergrond mee te kruipen, maar dat ze niet bedoeld waren om te gebruiken als ankers. Geïrriteerd drukte ze haar benen links en rechts tegen de wanden en probeerde om achteruit te bewegen.

Ze voelde tot haar ontzetting dat dit niet ging werken. Ze mocht al blij zijn als ze stil bleef hangen, realiseerde ze zich. Een adrenalinegolf sloeg door haar hoofd.

“Haal me terug, nu!” brulde ze. Maar wat ze ook verwachtte, een reactie, of een koord dat haar terug begon te trekken, er gebeurde niets. Het touw lag slap op de ijsvloer.

De irritatie en ontzetting werden nu aangevuld met pure paniek toen ze er drie rukken aan wilde geven, zoals was afgesproken. Ze trok het slappe touw drie keer zonder welke weerstand dan ook naar zich toe.

“Knud, haal me terug!” riep ze nogmaals, dit keer met wanhoop en ongeloof in haar stem. Maar er gebeurde helemaal niets. Ze begreep het niet en een afschuwelijke verschrikking viel over haar heen. Dit zou fout gaan. Ze zag het onvermijdelijke vervolg abstract snel dichterbij komen, en ze kon er alleen maar naar kijken. Gierende paniek, afschuw, ongeloof, het sloeg haar nu op slot. Alles krijste binnen in haar en ze voelde het punt nu snel naderen dat haar

krachten het gingen begeven, maar ze kon er niets tegen doen. Het was buiten haar controle.

Wat er daarna gebeurde speelde zich af in een voor haar verdoofde, totaal machteloze, ijselijke droomwereld. Alsof het niet echt was. In anderhalve seconde die een eeuwigheid duurde verloor ze haar grip en begon ze te glijden. Eerst langzaam. Worstelend tegen de verdoving zocht ze wanhopig naar iets om aan vast te klampen, maar er was niets. Ze realiseerde zich al te goed dat het glijvlak ondertussen echt aan het hellen was en dat de snelheid waarmee ze zich door het kanaal bewoog nu zienderogen toenam.

Het drong al glijdend tot haar door dat de buis opnieuw nauwer was geworden en verder aan het doorbuigen was. Ze onderging het gelaten en diep binnenin wist ze, dat als dit zou doorgaan, dat ze dan in een soort van valpijp terecht zou komen. Met steeds grotere snelheid en met een steeds meer vervaagend besef kwam ze, uiteindelijk onvermijdelijk en remmend, omdat ze steeds meer klem kwam te zitten, ondersteboven tot stilstand, nadat verder glijden niet meer mogelijk was vanwege het ruimtegebrek. Haar schouders zaten volledig in elkaar en tegen de wand gedrukt en voelden alsof ze verpletterd waren.

“Help?”

Het kwam er dun uit. Toen opende haar mond zich opnieuw, maar haar schreeuw kwam niet verder dan een wanhopig wolkje damp. Daarna verloor ze haar bewustzijn.